

Герой російсько-української війни

Безрукий Дмитро Олександрович

Народився Дмитро 14 серпня 1994 року в родині Олександра і Тетяни Безруких. Мати Тетяна волонтерка ще з 2014-го, батько – водій. Після закінчення ЗОШ № 19 Дмитро навчався у вищому професійно-технічному ліцеї № 11 за спеціальністю слюсар, планував ще вивчитись на зварщика по металу.

У серпні 2022-го Дмитру Безрукому мало б виповнитись 28, а він пішов до когорти Небесного Легіону. Це був Воїн, який ніс в собі добро і радість. Веселий, щирий, добрий, позитивний у житті, з волошковими очима як у царя Давида, але в час загрози Україні він став як криця – незборимий. «Хто, як не я, захищатиме Україну!» – всім говорив Дмитро і пішов добровільно воювати з перших днів повномасштабного наступу російського ворога. Дні ходив, оббивав пороги військкомату, поки його взяли до війська. Житомирська траса, Чорнобиль, Буча, Ірпінь, Київ, і незборимий Бахмут. Це ті надривні місця, де він пройшов у важких боях.

Мав правильні погляди, хотів змінювати Україну, хотів, щоб люди жили гідно. «Ніколи не скиглив, не скаржився. Єдине, коли він потрапив на схід, сказав, що там пекло. Казав, що іноді ніч як день від постійних обстрілів, фосфорних бомб», – розповідає сестра Яна Туржанська. Їхня єдність з сестрою Яною – це не просто кровна єдність.

Дмитро несподівано прислав додому всі свої речі. Його останній день 12 червня 22-го в селі Врубівка Луганської області був дуже щасливий для нього. В бліндажі він з побратимами після важкого бою пив каву і радів, що знищив багато орків, що прислужився Україні. Несподівано вийшов із укриття - прилетіло...

Рішенням Хмельницької міської ради від 23.09.2022 року присвоєно звання «Почесний громадянин Хмельницької міської територіальної громади» за особисту мужність та героїзм під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України.